

HOMILIE

van Mgr. dr. J.H.J. van den Hende bij de opening van het studiejaar van Centrum Vronesteyn voor de Priester- en Diakenopleiding, 5 september 2019, kerk HH. Laurentius en Ignatius (Eendrachtskapel)

Kolossenzen 1, 9-14

Lucas 5, 1-11

Na de schriftlezingen wordt een stoel voor het altaar geplaatst waarop de bisschop gaat zitten. De kandidaat voor de *admissio* wordt naar voren geroepen door diaken Van Zoelen: Melchior Kerklaan. Hij zegt ja hier ben ik en gaat meteen naar de bank.

Broeders en zusters, u ziet dat Melchior meteen weer na de kerkbank gaat, nadat hij heeft gezegd “Hier ben ik.” Het is een beetje vreemd misschien, maar ook een uitdrukking van hoe je op weg gaat naar de diakenwijding. Beste Melchior, soms doe je een stap terug en soms een stap vooruit. Wat fundamenteel is, is dat je wordt geroepen bij je naam. De Heer roept je persoonlijk en zo is de tocht die in vorming en studie afgelegd mag worden, altijd een persoonlijke weg, waarbij je je naam draagt in ere en in gezamenlijkheid met je vrouw Rosaliet.

Je zet nu de laatste stap naar voren ter voorbereiding op de diakenwijding. Het is van grote betekenis dat je dat hier in de gemeenschap van Vronesteyn doet. Enerzijds, omdat we tochtgenoten zijn en anderzijds, omdat we van harte samen met jou willen bidden voor de periode van voorbereiding op weg naar je wijding tot diaken. Het gebed is heel belangrijk. De eerste lezing, waarin Paulus aan de christenen van Kolosse schrijft, is doordrenkt van het gebed als bron voor ons persoonlijk geloof en als fundament van ons geroepen worden door de Heer en ons antwoord. Het is de Heer die je roept en als je zegt “Hier ben ik”, is dat niet alleen een antwoord aan mij als bisschop, maar laat je je ook roepen door de Kerk die in naam van de Heer vraagt om naar voren te komen en beschikbaar te zijn voor het ambt van diaken.

Dat kan niet zonder gebed en moet in vertrouwen op de Heilige Geest, de Geest van God die met Pinksteren neerdaalde op de apostelen en vele anderen, en die de geboorte van de Kerk mogelijk maakte. De Geest die de apostelen heeft geleid toen ze druk bezig waren met verkondiging en zagen dat ze tekortschoten in de bediening van de armen. Geleid door de Geest hebben ze mannen uitgekozen voor het dienstwerk aan de armen en de handen opgelegd. Die mannen worden bij name genoemd in de Bijbel. De apostelen hebben hen geroepen bij hun namen.

We mogen een nieuw studiejaar openen met de familie van Vronesteyn en het bisdom. Het is belangrijk om die verbinding te leggen. Je bent als Vronesteyn een kleine familie binnen de familie van het bisdom. Het seminarie is het hart van het bisdom, heeft paus Johannes Paulus II gezegd, omdat daar, gedragen door het gebed en geïnspireerd door de Heilige Geest, steeds nagedacht mag worden over het besef van onze roeping. Vandaag mogen we nadenken in het diocesane Jaar van de Roepingen over alle roepingen die de Heer zijn Kerk geeft. We mogen onze roeping beantwoorden en beschikbaar zijn voor het geheel

van de Kerk en haar zending: de verspreiding van het evangelie en het dienstwerk van de liefde. Dat dienstwerk van de liefde is niet iets dat aan de diakens wordt uitbesteed. Maar de diaken behartigen het namens de apostelen en spoort ook anderen aan om die belangrijke opdracht van de liefde niet te vergeten.

Roeping is een weg die gaat met vallen en opstaan. Het is voortdurend zo in ons leven als christenen en ook straks in jouw leven als diaken. Niet voor niets dat Paulus spreekt over de vruchten van de Geest. En hij spreekt ook over het vermogen om alles uit te houden en alles te verdragen. Dat is niet teveel gezegd. Want als je het ambt van diaken op je neemt, zul je de moeiten ondervinden, tegenspraak en tegenwerking, ook in het hart van de Kerk. Dan is het de gave van de Geest, om te verdragen en uit te houden, die je helpt om het in liefde te horen en te verstaan en ook dan stappen te zetten.

Het evangelie spreekt over de roeping van de apostelen. Zij zijn beroepsvissers en toch hebben ze niets gevangen. Maar ze zeggen tegen Jezus: “Meester, de hele nacht hebben we gezwoegd zonder iets te vangen.” Ze spreken Hem aan met “Meester” en vertrouwen zich dus aan de Heer toe. En dan hebben ze ook de moed om zijn aansporing te volgen: “Vaar nu naar het diepe en gooi de netten uit voor de vangst.” We beseffen als Kerk in ons tijdsgewricht, dat niets belangrijker is dan te vertrouwen op de Heer en de netten opnieuw uit te gooien. We zijn het soms wat vergeten misschien, onder de indruk als we zijn van de kerkelijke krimp. Maar hebben we, te midden van wat we daarin moeten uithouden, de moed en de souplesse om te zeggen: “Meester zeg ons wat ons te doen staat”? Uiteindelijk wordt er veel vis gevangen door de apostelen. Ik verwacht niet dat we morgen gelijk weer grond kopen en kerken bouwen en dat we hier in deze kapel weer drie missen op zondag zullen vieren. Maar het is wel de Heer die aanwezig is.

Deze kapel heeft een mooi altaar uit Gouda, dat een tijd in de opslag was na een kerksluiting, maar de Heer wacht. Hij heeft geduld. En als we het over een andere boeg durven te gooien, zal Hij, denk ik, altijd instemmend knikken: doe maar, het is naar mijn hart en het is in mijn Geest.

Rector, na een periode van stilte tijdens de zomer is Vronesteyn als huis ineens weer het huis van u en de studenten. We willen ook voor u bidden en de verbinding maken met de kandidaten die priester of diaken willen worden. Als rector geeft u leiding en ook strekt u de handen uit naar de studenten en u bevestigt degenen die aan u zijn toevertrouwd in hun roeping. En u, pastoor Van Klaveren uit Gouda, neemt de verantwoordelijkheid voor Sander Verschuur die in uw parochie stage gaat lopen. Uw parochie neemt afscheid van Melchior Kerklaan als stagiair. Hij gaat naar de federatie van de parochies van O.L.V. van Sion en HH. Ursula c.s. in Delft e.o. waar u, pastoor Verbakel, hem zult verwelkomen in uw team. Dank aan de spirituaals van Vronesteyn. Naast de geestelijke begeleiding die u de studenten geeft, begeleidt u hen ook met gebed. Als staf en studenten van Vronesteyn mogen jullie samen een biddende gemeenschap zijn, die steeds opnieuw stappen zet in het vertrouwen dat de Heer, die het goede werk in ons begonnen is, het ook zal voltooien. Mogen we zo het jaar beginnen, gestuwd door het optimisme van God zelf, gesterkt door zijn Geest en uitgedaagd door de apostelen van het eerste uur om recht te staan voor de verkondiging, de opdracht van het en de liefdewerken aan de tafel van de armen. Amen.